

отъ насъ отче, и на кого мы оставашъ, како
 то овци безъ пастыра? А Святый гы утѣ-
 шаваше съ тыа дѣмы: не плачete чада; тоа
 матажъ, що глѣдаме сего, скоро ще са по-
 тай. Това изрѣче и потегли на пѣта си.
 Подирѣ мѣ тычаще воевода, на кого-то вѣ-
 ше повелено, дѣто пристигне Ат. да го у-
 віе. Единъ отъ држинѣ-тѣ въ кораблѧ
 сѣзра, и добрѣ подзна воеводѣ-тѣ, дѣто
 плаваше съ корабль подирѣ-тѣ имѣ; той,
 лека полѣчка наближаваше да гы стигне, за
 това подканаж грѣбци-тѣ да дѣрпатъ по
 частичко грѣбала-та, та дано избѣгнитъ.
 На Св. Ат. като си помысли малко, подзна
 какво ще стане, и каза на грѣбци-тѣ да
 обѣрнитъ кораблѧ назадъ кадѣ Александриј.
 И тѣй, ако и да са коахъ отъ иадлѣжа-
 щї-тѣ вѣдѣ, принаждени, заврьшитъ кор-
 мило-то (дюмена) и корабль-та са управа
 пловишкомъ срѣщє гонители-тѣ кадѣ Александриј,
 откадѣ-то идахъ войни-тѣ, кои
 вече наближихъ. На очи-тѣ имѣ замѣгле-
 ни, варвари-тѣ никакъ не съглѣдавахъ кои
 има въ кораблѧ, що плаваше срѣщє тѣхныа,
 и заминѣвахъ бѣзо; самъ си Св. Ат. гы